

De panda en de nachtegaal

Midden op de weg ligt een klein, bruin ei. Bijna was Yin er met zijn grote poten op gaan staan.

Net op tijd deed hij een stap opzij. Dat is vreemd, denkt hij. Een ei en niemand is erbij!

Yin kijkt om zich heen.

'Van wie is dit ei?' roept hij.

'Is daar iemand? Hallo! Je hebt je ei laten liggen!'

Maar niemand antwoordt.

Yin is bezorgd. Straks wordt het ei nog koud! En een koud ei komt niet meer uit. Snel legt hij het daarom tussen de haren op zijn dikke buik. Zo blijft het lekker warm. En dan wacht Yin.

En wacht. En wacht.

Na drie dagen hoort hij een zacht geluidje. Krak... krak... krak...

Het is het ei! De ene barst na de andere schiet in de eierschaal.

Een klein grijs kuikentje kruipt uit het ei en blijft uitgeput op de buik van Yin liggen om uit te rusten.

Geboren worden is namelijk érg vermoeiend, moet je weten....

Yin is dolblij. 'Wat leuk dat je eindelijk geboren bent!' lacht hij. 'Ik noem je Chang. En ik hoop dat je snel groot en sterk zult worden!'

Een paar dagen later wandelt de kip Shu langs. Ze ziet Yin met zijn neus in de grond wroeten. 'Toóók, toóók tok!' kakelt ze. 'Wat doe je daar?' 'Ik heb een probleem,' legt Yin uit. 'Kleine Chang hier heeft honger. Daarom probeer ik wormpjes uit de grond te trekken. Maar dat lukt niet goed, want ik heb geen snavel.'

'Ach... ' zegt Shu. Ze kijkt naar het kleine hongerige kuikentje en krijgt medelijden. 'Weet je wat? Ik help je wel!

Vanaf die dag loopt Shu elke ochtend met Chang door het bos. Ze leert hem hoe hij wormpjes en vliegjes moet vangen.

Chang groeit en groeit, tot hij op een dag geen kuiken meer is, maar een kleurig vogeltje, dat prachtig kan zingen. Yin is blij, maar Shu is bezorgd. 'Wat is er?' vraagt Yin. 'Een vogel moet vliegen,' zegt Shu. 'En ik kan het hem niet leren. Een kip vliegt nu eenmaal niet.'

'Maar ik wel!' klinkt er ineens een stem. 'Ik help jullie graag.' Een prachtige vlinder fladdert naar hen toe.
'Hallo Chang,' zegt ze.
'Ik heet Mei. Spreid je vleugels maar uit. Doe maar net als ik.' Sierlijk fladdert Mei met haar vleugels. Chang doet haar na.
Eerst lukt het niet zo goed, maar na een tijdje gaat het beter.
'Nu wat sneller,' zegt Mei. Zo snel hij kan fladdert Chang met zijn vleugels. En, ja hoor. Héél even komen zijn pootjes van de grond en zweeft hij door de lucht.

Dan valt hij met een bons op de grond.
'Geeft niets!' zegt Mei blij.
'Dat was een goed begin. We proberen het gewoon nog een keer.'
Ze oefenen en oefenen.
Dag na dag.
En week na week.
Het lukt Chang steeds langer om in de lucht te blijven.
Totdat hij vliegt alsof hij nooit anders heeft gedaan.
Zo leven Yin, Shu, Mei en Chang samen in het bos, naar volle tevredenheid.

Maar op een ochtend worden
Yin en Mei wakker omdat
Shu hen roept.

'Kijk nou eens!

kakelt ze opgewonden.

'Het lijkt wel alsof ik
dubbel zie!

Chang vliegt naar hen toe.

Naast hem vliegt een vogeltje
dat er precies zo uitziet als hij.

'Hij heeft een vrouwtje gevonden!
roept Mei.

Chang gaat op een tak zitten,
samen met zijn vrouwtje.

Hij zingt een lied.

'Hij kon altijd al prachtig zingen,'
zucht Shu. 'Maar dit keer is het
mooier dan de roodste roos.

En mooier dan het ruisen van de wind
door het riet en mooier dan de
prachtigste zonsondergang.'

Dan is het lied uit.

De vogeltjes vliegen weg.

'Hij heeft afscheid van ons ge-
nomen,' zegt Yin. 'Nu gaat hij met
haar ergens een nestje bouwen.'

Er drupt een dikke traan
over zijn berenneus.

Mei komt op Yins kop zitten en
Shu slaat een vleugel om hem
heen. 'Kleine kuikens worden
groot,' zegt ze.

Yin knikt. Hij glimlacht door
zijn tranen heen en kijkt de
vogeltjes na, die nu nog maar
stipjes zijn aan de horizon.

